

© De Regenboog geschreven door Regina Jansen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijfster. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Twee citaten zijn gebruikt: uit het boek van *J.R.R. Tolkien. The Two Towers. The Lord of the Rings part 2* en *Rainer Marie Rilke - Letters to a Young Poet*

© Foto tafel *Elma Gijsberts - Meinen*

© Omslag *Regina Jansen*

Meer boeken van Regina Jansen

De dag dat alles ander werd 2020 paperback isbn
9789463988063

De dag dat alles anders werd 2020 eboek isbn 9789463980579

Queeste voorbij de Horizon/Elusiterixa fantasieverhaal 2005
paperback isbn 9789077408162 hier en daar nog verkrijgbaar

Hoofdpersonen:

Marjolein Dekker, werkzaam in de gemeenteraad en haar man Bart, aannemer van beroep, worden eigenaar van een oude, verlaten school en knappen het op voor kunstenaars.

Mieke Vermeulen is een begaafd beeldhouwster zonder zelfvertrouwen, die probeert inhoud te geven aan haar leven. Het kost haar moeite om in het leven en de liefde te geloven.

Maarten maakt prachtige voorwerpen uit hout en werkt regelmatig bij Bart. Hij is een goede vriend van het echtpaar en woont als eerste in de Regenboog. Hij neemt Hond mee.

Fientje Jansen heeft samen met haar overleden man voor veel pleegkinderen gezorgd. Na zijn dood zocht ze een nieuwe levensinvulling en vond die in de Regenboog.

Leonieke Van der Meer tovert de meest fantastische taferelen op canvas. Ze ziet eruit alsof ze er zelf vandaan is gekomen, maar heeft nogal moeite met het dagelijkse leven. Ze houdt van iedereen, maar niet van zichzelf.

Laura Kramer is schoolvervoer taxichauffeur en fladdert heerlijk door het leven. Haar leven staat op de kop wanneer Fay in haar leven komt. En wat moet ze nu met schooldirecteur Jeroen Bloemenkamp en zijn twee belhamels Timo en Dustin? Zo houdt ze steeds minder tijd over voor het creëren van sieraden.

Marjolein Dekker

Een triest gezicht, het oude schoolgebouw met bijna alle ramen dichtgetimmerd. Met een brok in haar keel stapte Marjolein Dekker uit haar auto, pakte haar tas en deed haar auto op slot. Ze keek naar het oude pand.

Waar eens de vrolijke beschilderde ramen waren, hing het nu vol met schunnige teksten en bekladde stukken hout. Half afgerukte zonneschermen hingen er triest bij. Alleen de zonneschermen van de bovenverdieping waren gespaard gebleven. Mislukte graffiti pogingen, zelfs op de muur en er lag zelfs glas van een gesneuvelde schoolruit op de grond. Grote hoeveelheden onkruid op het schoolplein en sommige speeltoestellen lagen in een hoek, kapot of verbogen. Het was erger dan ze had gedacht. Al een paar jaar stond dit oude schoolgebouw leeg en de verloedering en vernieling was duidelijk zichtbaar. Marjolein beet op haar lip. Dit was erger dan ze had gedacht. De moed zonk in haar schoenen. Waar was ze aan begonnen?

Dolblij was ze geweest toen ze groen licht kreeg. Daar had ze maanden voor gestreden, gevochten. Het indienen van plannen en het bijwonen van vergaderingen en het bepleiten van de zaak. Ze had het pand! Eindelijk! Hoera! Maar het geldbedrag dat ze toegewezen had gekregen, was bij lange na niet toereikend voor het opknappen van het gebouw.

Marjolein probeerde zich wat te ontspannen. Ze moest even diep zuchten. Op haar hoge hakken liep ze om het schoolgebouw heen, zag het fietsenrek en in de hoek de restanten van een afgebrand schuurtje. Nergens kon ze naar binnen kijken. Alles was hermetisch dichtgetimmerd. De naam van de school en het nummerbordje bij de officiële ingang van de deur waren zelfs weg. Alleen het ijzeren hek stond nog stevig om het schoolplein. Maar de rest had allemaal sporen van vernieling.

Hier had ze als kind gespeeld en bij het fietsenhok haar eerste kusje gekregen. Hier had ze met haar vriendinnen zitten kletsen en ze hoorde in haar gedachten nog haar schaterlach met touwtje springen, hinkelen en tikkertje.

Haar hand legde ze op de koele stenen. Deze school had haar meegemaakt als een klein meisje, vele generaties kinderen hadden hier leren schrijven en rekenen en nu stond dit gebouw leeg en alle vrolijke herinneringen waren verdwenen.

Ze dacht dat ze het was vergeten maar het kleine kind in haar knielde nog in een hoekje bij een kapotte regenpijp waar nog vaag leesbaar M stond. Hoe oud zou ze geweest zijn toen ze dit erin kraste? Tien jaar? Ouder? Misschien wel jonger? Liefkozend volgde haar lange gelakte nagel de M. En meteen voelde ze haar kracht terugkeren. Dit oude schoolgebouw was het waard gered te worden. Dit gebouw leefde en straalde dromen uit en hoewel het was dichtgetimmerd had het nog altijd wat.

Marjolein kwam overeind en keek omhoog naar de gevel en de bewolkte lucht, liep langzaam weer naar de voorkant en zag de grote jeep stoppen, gevolgd door werklui in een smerige witte bus. Langzaam liep ze naar de stoere man, die net uit de jeep stapte, toe en kuste hem op zijn wang.

"Erg hé." Marjolein knikte naar het gebouw. "Veel dingen zijn kapot." Hij glimlachte en sloeg zijn arm om haar heen. "Daar heb je mij voor."

"Maar het budget is te weinig. Ons spaarpotje ook." "Je vindt daar wel een oplossing voor." Marjolein had daar even niet zoveel vertrouwen in.

"Zullen we maar eens naar binnen gaan?" Ze haalde de grote sleutel uit haar tasje en bekeek de sleutel. Het was een mooie met wat versiersels. Het kind in haar had geloofd dat het een magische sleutel was. "Ik heb de sleutel maar de deur is dichtgetimmerd."

"Dan gaan we daar wat aan doen." Hij liep terug naar de auto en Marjolein observeerde hoe haar man, zijn werknemers in de vieze bestelbus orders begon te geven. Met zijn vijftig jaar zag Bart er nog altijd goed uit. Hij was het tegenovergestelde van wat zij was. Hij was een man van praktijk en zij van theorie. Hij wist van aanpakken en voor iedere probleem vond hij een oplossing. Door de jaren heen had hij goede vakmensen om zich heen verzameld die echt kwaliteit afleverden en vol liefde oude- en monumentale gebouwen weer kon laten stralen.

Met een glimlach en een breekijzer kwam hij weer bij haar en samen liepen ze naar de voordeur waar Bart het hout makkelijk voor de deur weghaalde. Het grote stuk hout plaatste hij tegen de gevel aan en Marjolein gaf hem de sleutel, vol spanning, en Bart draaide hem van het slot af. Met enige moeite kreeg hij de klemmende deur open en ze stapten in het halletje van de felgeel geverfde muren en

deuren. In de hoek lag nog een stapel boeken en folders. Een van de twee klapdeuren lag op de grond maar de ander hing er nog altijd. Het was donker in de oude school. En het rook muf. Marjolein kreeg het koud in haar mantelpakje. Maar haar opwinding was groter. Bart kreeg een paar grote zaklampen aangereikt en samen stapten ze de school in terwijl de werklui achter hen al begonnen met opruimen.

De brede lichtbundels schenen de hal in en Bart knikte. "Valt mee." De grote krultrap naar boven aan het begin en ook aan het einde van de school leek in eerste instantie nog gaaf.

De lange betegelde gang voor hen hing vol met kleine kinderkapstokjes waar nog wat banken onder stonden. De meeste deuren naar klaslokalen stonden open en her en der was een ruit kapot en er lag glas.

In het eerste klaslokaal was het een chaos. Marjolein schrok ervan. Het grote schoolbord was er half afgerukt en overal lagen tafeltjes en stoelen, vaak kapot. Een boekenkast was praktisch helemaal vernietigd en wat boeken waren helemaal verscheurd of zelfs in brand gestoken. Tekeningen waren helemaal onherkenbaar geworden door brandschade of door vlekken. Delen van het vloerzeil waren in een hoek los gewrikt en blijkbaar door het lokaal gegooid. Het was meteen het grootste lokaal, er was zelfs al tegen de wand van het naastgelegen lokaal gebeukt waardoor een kapotte kinderstoel er half in zat.

"Wat een rotblagen." Marjolein wond zich er over op.

Met zachte dwang leidde Bart haar weg. "Laten we verder kijken" Het tweede lokaal ontkwam ook niet aan vernielingen, maar het was minder erg dan het eerste, er stonden zelfs tafeltjes en stoelen nog netjes tegen de muur opgestapeld. Het derde lokaal was gelukkig nog helemaal ongeschonden. Bij dit lokaal waren gelukkig de ramen nog heel. De gemeente had ze wel wat te laat dichtgespijkerd.

Via de andere trap gingen ze naar de eerste verdieping. Daar viel het mee hoewel Barts gezicht betrok bij het zien van het kapotte kleine raampje waardoor er lekkage was ontstaan. Hij checkte de grond en de buitenmuur. Met een opgelucht gezicht ging hij verder.

Marjolein kon zich met weinig moeite de klassen vol kinderen voorstellen. Even meende ze zelfs de rekentafels te horen opdreunen door kinderstemmen.

In stille afwachting stonden de tafeltjes en stoelen in rijen te wachten totdat de kinderen weer kwamen, al was het opgeruimd en alle tekeningen vaak van de muur gehaald. De rolgordijnen waren bijna allemaal dicht. Marjolein deed er eentje open die gelukkig goed werkte. Die konden blijven hangen. De vier lokalen waren in redelijk goede staat. Een goede verfbeurt zou wonderen doen. Bart deed zijn inspectieronde grondiger.

Aan de andere kant van de gang waren de kleinere kamers en een paar groepen kleine wc's in hokjes. "Wat schattig." Marjolein keek naar de kleine wc's en de kinderformaat wastafels. De spiegel boven de wastafel was dof aan de randen. "We houden er een paar en de rest wordt volwassen wc en douches." Marjolein wist dat haar man al bezig was met de indeling ervan en al ideeën had over hoe het ging worden. "Hadden jullie vroeger geen gymzaal?" vroeg Bart aan zijn vrouw. "Nee, die stond op de plek waar nu die supermarkt is". Marjolein glimlachte bij de herinnering. "We moesten altijd er naar toe lopen, twee aan twee, elkaars handjes vasthouden." Ze wijst nog naar een houten trap. "Die gaat naar de zolder en die loopt over de hele verdieping van de school." Bart houdt haar tegen. "Daar heb je geen tijd meer voor, je filmploeg staat zo voor de deur." Marjolein knikte. Hij heeft gelijk. De brede trap brengt hun naar beneden. "Dit is nog ouderwets vakwerk." Bart tikt aan de trap. "Zoiets vind je niet meer. Na intensief gebruik, nog altijd weinig gebruikssporen." Marjolein glimlachte. Haar gedachten gingen terug hoe ze als een prinsesje naar beneden schreed tijdens een verkleedpartij of toneelspel. De details wist ze niet meer maar wel hoe speciaal ze zich voelde. Bart had gelijk. Die trap stond nog altijd massief en stevig.

De kleine kamers aan de andere kant van de klassen op de begane grond werden gecheckt; de lerarenkamer, een klein bibliotheekje vol boeken en nog een paar kantoren waar de bureaus en de boekenkasten nog vol boeken en een paar dode planten er nog gewoon stonden. Een oude computer stond vergeten in de hoek. Marjolein keek er even naar want ze was het niet meer gewend een dergelijk groot ding. Iedereen heeft een iPad of laptop. Ze vroeg zich af of daar nog iets uit te halen viel, de Windows versie was vast te oud. Ze onderdrukte haar nieuwsgierigheid. Dit kwam later wel.

"Marjolein, de pers." Nico, een werknemer van Bart kwam haar waarschuwen. Hij tilde de gevallen klapdeur op en zette hem tegen de muur.

Het licht buiten was fel en Marjolein moest even wennen. Ze gaf de zaklamp terug aan Nico en liep naar de jonge verslaggeefster. Een vrachtwagen laadde al drie lege containers uit en ze zag al een cameraman opnames maken van het gebouw aan de buitenkant.

"Goedendag, ik ben Marjolein Dekker."

De jonge slanke verslaggeefster stelde zich voor: "Tamara Huisman. Ik stel u wat vragen en de opnames worden tussen het interview gemonteerd. Dit interview gaat overmorgen op de zender vanaf 19.30 uur en wordt vanaf 23.00 uur tot de volgende dag herhaald." Dat klonk goed maar Marjolein wist ook wat ze deed toen ze de omroep belde. De vrouwen wachtten even totdat de cameraman van buiten en binnen de opnames had gemaakt. Daarna werden de opnames gestart aan de voorkant van het oude gebouw. Marjolein begon over hoe ze hier als kind op school was gegaan, ze wees op de oude lindeboom die midden op het schoolplein stond. "Die is net zo oud als dit gebouw, honderd jaar, het is toch zo vreselijk jammer dat dit bijna verloren was. Het is een unieke plek met een prachtig oud schoolgebouw waar vele generaties kinderen hier naar school zijn gegaan." Marjolein kon dat goed, op gevoel van mensen werken. Ze zag aan de ogen van Tamara dat ze goed zat.

Vanaf een afstand keek Bart met een vage glimlach op zijn gezicht naar zijn vrouw, wetend dat ze altijd een manier vond om te bereiken wat ze wilde bereiken. Met de beelden van de opnames van de gevel van de school en de kinderkapstokjes maar ook de vernielingen in de klaslokalen peuterde ze toch maar mooi meer geld los. Maar desondanks moesten ze toch de plannen voor dit gebouw bijstellen. Het was een prachtig gebouw maar er moest veel gebeuren en vele dingen waren verouderd. Zijn handen jeuken om dit gebouw onder handen te nemen en het leven weer terug te brengen naar een leefbare commune.

Marjolein begon te vertellen over de kunst, de creaties die in de toekomst in de oude school verwezenlijkt moesten worden, over muziek, kleuren, schilderkunst, beeldhouwen, de oude school weer tot leven laten komen, over open dagen,

over kunstenaars. "We bouwen het weer op! En het behoudt zijn naam. De Regenboog."

Mieke Vermeulen

Zeven en twintig was ze vandaag geworden, zeven en twintig! En wat had ze bereikt? Niets. Haar leven was totaal mislukt, zij was helemaal mislukt. Haar huwelijk was kapot en sindsdien woonde ze in een heel goedkoop hotelletje. Soms uitzendwerk waar ze maar net de hotelkamer van kon betalen. Pogingen om beter werk te krijgen of een verandering van haar situatie liepen op niets uit. En iedere dag leek haar leven een beetje erger dan de dag daarvoor.

Wezenloos keek Mieke naar de straat achter de vitrage. Een vuilniswagen leegde de grijze bakken en met haar hoofd tegen de ramen aangedrukt keek ze de vuilniswagen helemaal na. Wat moest ze nu? Wat moest ze nu doen met haar leven? Hoe kreeg ze het weer een stuk beter? Dat waren allemaal vragen waar ze geen antwoord op had. Het lukte haar gewoon niet.

Sinds ze gedumpt was door haar man, die een keer doodleuk thuis kwam met de mededeling dat hij een andere en jongere en veel knappere vriendin had, had ze de volgende dag haar spullen gepakt en was weggegaan. Ze dacht dat ze geen recht had op het huis omdat het van zijn ouders was geweest. Pas later vond ze dat ze wel meer vechtlust had mogen tonen, want wellicht kreeg ze wel alimentatie. Maar als een willoze koe had ze zich naar de slachtbank laten leiden, de scheidingspapieren getekend en een maand of wat later was ze een gescheiden vrouw. Ze drukte haar hoofd tegen het glas en kwam pas overeind toen ze er geen gevoel meer in had. Van haar ex man had ze niets meer gehoord, de laatste keer was in de rechtbank waar hij door zijn dure advocaten omringd was. Binnen een half uur was het voorbij.

Mieke draaide zich om en keek naar haar hotelkamer. Luxe was anders. De bruine oude vloerbedekking en beige behang maakte haar nog depressiever dan ze al was. Oude troep stond er. Maar voor vijfhonderd euro in de maand met ontbijt mocht ze niet klagen. Ze was de enige Nederlandse gast hier, de rest van de bezoekers bestond uit werkende Polen en Roemenen die probeerden hier hun geluk bijeen te verdienen.

Mieke ging op bed zitten en klikte de oude, grote tv aan die op een klein tafeltje stond. Ze zapte langs wat zenders en

bleef hangen bij een lokale zender. Ze zag beelden van een oude school met een vrouwenstem eronder gemonteerd: *"het is toch zo vreselijk jammer dat dit bijna verloren was. Het is een unieke plek met een prachtig oud schoolgebouw waar vele generaties kinderen naar school zijn gegaan."* Ja, vond ze ook. Het was een triest gezicht dat dichtgetimmerde gebouw. Ze kende het wel bij het langsrijden naar haar toenmalige werkgever, alweer wat jaren geleden maar had er nog nooit echt aandacht aan besteed.

Het volgende beeld was een klaslokaal dat helemaal vernield was. Het beeld zoemde in op kapotte boeken, en tekeningen die helemaal bevlekt waren en kleine kinderstoeltjes en tafeltjes. Verdorie, zelfs een lagere school konden ze niet met rust laten.

Maar toen die stijlvolle mevrouw verder ging met toekomstplannen, zette Mieke het geluid harder. "We willen de school gaan gebruiken voor kunst. Daarbij denken we aan woon en werk ateliers van allerlei vormen van kunst zoals muziek, schilderen, beeldhouwen, aparte vogelhuisjes maken, schrijvers." En nu was haar interesse gewekt. "Met exposities en open dagen." Mieke voelde iets borrelen diep in haar. Misschien kon ze daar iets, maar ze had al zolang niet geboetseerd. Kon ze dat nog wel? En was daar wel een markt voor? Dan hoefde ze dat vervelende uitzendwerk niet meer te doen? Nadenkend keek Mieke, niets ziend, naar de volgende reportage. Voor haar huwelijk had ze wat opdrachten gehad maar toen ze haar voormalige man leerde kennen, rolde ze in het burgerleven en werkte ze en werd huisvrouw. Gelukkig geen moeder, dat kwam er niet van. De breuk was voor haar pijnlijk en ze is ook weggevlucht van een vrijstaand huis naar dit hotelletje. Alleen haar weinige eigen bezittingen had ze meegenomen. Meer niet.

En nu deze kans. Maar was het een kans? Greep ze niet te hoog? Zelfs dit leventje bracht haar niet verder. En ze had geen boetseer spullen. Geen oven, zelfs geen spatels. Alleen de wetenschap dat ze in haar jeugd aardig kon boetseren.

Ze ging op bed liggen en schudde de kussens goed in haar rug. Voor de zoveelste keer probeerde ze haar voordeel te vinden. Iets wat ze wel kon en kans had van slagen. Ze faalde.

Mieke Vermeulen schrok op toen ze de herhaling zag op televisie en dit keer zag ze de hele reportage. Nu zag ze de oude school met hele andere ogen. Ze werd meer betrokken. Ze

zag het vandalisme, het zonlicht door de takken van de oude lindeboom. Ze zag restanten van een afgebrand schuurtje, het klaslokaal waar zoveel vernielingen hadden plaatsgevonden en die schattige kapstokjes. Aandachtig keek ze naar de vrouw die geïnterviewd werd. Die moest ze spreken! Het beeld dat ze daar in een zonnig klaslokaal haar eerste engeltje zou maken werd steeds duidelijker. Als ze haar ogen sloot zag ze zichzelf gelukkig in zonlicht werken aan een beeld. Diep verlangen borrelde in haar op. Dit moest ze hebben! Dit was haar kans!

Mieke zuchtte diep, deed de televisie uit en pakte haar jas en tas. Meteen ging ze naar beneden en naar buiten waar ze haar fiets, het enige vervoermiddel dat ze nog had pakte, en fietste naar het dorp toe, negen kilometer verderop.

Onderweg kwamen de vragen? Wat ging ze doen? Verwachtte ze daar haar leven op te kunnen pakken? Onzekerheden benamen haar de vechtlust. Er waren veel meer beeldhouwers die veel beter waren dan zij. Ze had al zolang niets gedaan. Kon ze het nog wel? Was er wel plek voor haar?

Toch fietste ze door, wind tegen. Het werd donker, ze zou in het donker terug moeten fietsen. Maar bij iedere trap werd haar zelfvertrouwen minder. Bovendien werd het avond. Mensen zaten op de bank televisie te kijken en er was natuurlijk niemand meer op school. Het werd al rustiger op de weg.

Mieke kwam in de bebouwde kom terecht en moest even nadenken waar die school ook alweer was. Net buiten het winkelcentrum vond ze hem. Ze stapte met hartkloppingen van de fiets af en bekeek het bruine gebouw. De graffiti en dichtgetimmerde ramen maakten het triest. Containers waren op het schoolplein geplaatst. Alleen de deur was niet dichtgetimmerd en bij het laatste daglicht tuurde ze naar binnen en zag ze daar bouwlampen en kisten in de hal staan. Meer kon ze niet zien. Het was er donker en verlaten.

En daar stond ze dan. Haar verlangen om hier te wonen, doofde uit toen de zon onderging. Wie moest ze bereiken en wat moest ze doen? De school was lang niet zover. Mieke liep naar haar fiets, keek nog een keer naar het schoolgebouw en verdrietig liep ze het schoolplein af. Onderweg, terug naar het hotel, had ze de wind mee.

De volgende dag belde Mieke de gemeente op en vroeg aarzelend naar het telefoonnummer van de vrouw Marjolein van de schoolplannen. "U bedoelt Marjolein Dekker? Ze zijn net

begonnen met de renovatie van de Regenboog," vertelde een vriendelijke telefoniste.

"Ja. Die bedoel ik." Mieke schreef snel naam en telefoonnummer op haar notitieboekje. "Dank U." Ze verbrak de verbinding en keek naar de naam.

Nu had ze het telefoonnummer maar ze durfde niet te bellen. Het kon haar hele leven veranderen. Mieke stond op van haar bed en liep naar het raam. Beneden haar zag ze auto's rijden en mensen lopen en ze keek naar het cafeetje op de hoek. Maar ze kon hier ook niet altijd blijven hangen en zo af en toe uitzendwerk hebben. Wat had ze te verliezen? Mieke keek een huismoeder helemaal na totdat ze uit haar beeld stapte. De gehorigheid van het verkeer en het benauwde van haar kamertje deed haar in een stap haar telefoon pakken en met een woordeloos gebed hield ze het tegen haar hart en draaide het nummer.

"Met Marjolein Dekker." Een oudere stem die opgewekt klonk nam snel op.

"Goedemorgen. Met Mieke Vermeulen. Ik heb de eh reportage gezien over de school en vroeg me af of het iets voor mij is" hakkelde ze.

"Mag ik vragen wat je doet?"

"Ik beeldhouw" Mieke zuchtte diep en begon gedachteloos met haar pen op het papier te krabbelen.

"Prima, we kunnen erover praten." Mieke hoorde even wat achtergrond geroezemoes. Ze beet op haar lip.

"Schikt het om volgende week woensdag op school te komen? Om half tien? Ze zijn dan wel aan het werk maar we vinden vast wel even een ongestoord plekje."

"Half tien is prima. Tot volgende week." Mieke verbrak de verbinding en keek wat ze had gekrabbeld. Tot haar verbazing was het een boom met iets van een regenboog.

Marjolein Dekker

Na een dag hard werken vertrok de werkbuss van het schoolplein. Marjolein arriveerde net, zwaaide naar hen en pakte de zakken chinees afhaal eten. Ze liep naar school toe. De containers raakten al aardig vol met veel gesloopte

spullen, alles netjes gesorteerd. Nog altijd waren de ramen dichtgespijkerd. Het afgebrande schuurtje was helemaal weg. Hier was werk verricht.

Ze trof Bart en Maarten in het eerste klaslokaal aan, waar de rommel opgeruimd was, de tussenwand al helemaal weg was en twee wanden betegeld met grote witte tegels. Een bouwlamp verlichtte de grote ruimte.

"Prachtig." Marjolein zette de tassen op tafel en keek rond. "Jullie zijn flink opgeschoten."

Bart gaf haar een zoen en pakte een paar bierflesjes uit de tas en gaf er één aan een grote man die naast hem zat op de grote tafel in de hoek van het lokaal. Beschermend karton zat er nog omheen. Ook de stoelen waren in hun plastic verpakt.

"Morgen plaatsen we de keuken." Nog helemaal ingepakt stond het in de hoek van het voormalige lokaal.

Marjolein trok de bakken van de chinees open en ging zitten. Met eetstokjes begon ze eruit te eten. Ze haalde een flesje mineraalwater uit de plastic zak en nam een slok. Bart pakte een vork en begon uit de bak van zijn vrouw te eten.

"Maarten wanneer trek je hier in?" Marjolein keek naar de grote man. "Overmorgen." Ook Maarten in zijn bouwvakkers kleding begon aan het eten.

"Weet je al waar?" "Het lokaal hiernaast" gaf Maarten als antwoord. "Dat is al opgeruimd. Alles staat nu in de directeurskamer opgeslagen. En boven staat alles in een lokaal. We gaan eerst hier beneden alles doen en dan de tweede verdieping en als laatste de zolder. Daar zit wel boktor. Vrijdag komen ze het behandelen" lichtte Bart Marjolein in. Diens gezicht betrok. "Erg?"

"Ze zitten aan de linkerkant op zolder. Maar het is te behandelen." Weer een rekening erbij. Marjolein besloot de tegenaanval morgen in te zetten om meer geld naar de school te trekken.

"Nog vandalisme?" vroeg ze.

"Gelukkig nog niet."

Zwijgend aten ze verder. Marjolein was de eerste die stopte met eten. Ze schoof de bak naar Bart toe en bekeek de post die op het adres van de school al binnenkwam. Veel reclame

en schoolzaken maar een brief trok haar aandacht. Ze legde haar autosleutels erop.

"Volgende week woensdag komt er al eentje voor een gesprek."
"Dan hebben we al wat bewoonbaar."

Bart dronk zijn fles leeg en liep met Marjolein mee om de vorderingen te laten zien. Hij nam de zaklamp mee.

De meeste kinder toiletten waren eruit gesloopt al had Bart er twee laten zitten. Daarnaast hadden ze al grote toiletten geplaatst. Geen zwevende potten maar de kosten drukkende staande potten. Twee volwassen potten in houten hokjes en twee wasbakken op een rij met de nieuwe spiegels boven een grote plank. In de hoek zag Marjolein de aansluiting voor de wasmachine. Het plafond was opnieuw gewit en in een hoek waar de ouderwetse zwart-witte tegeltjes kapot waren, hadden ze zonder tegels opnieuw gestuct. Het zag er prachtig uit. In een hoek lagen nog bijeengeveegde gebroken tegels.

"Maarten plaatst nog wat kastjes in de hoek." Bart knikte naar de werk schragen waarop een groot timmermanspotlood lag. Het raam was nog altijd dichtgetimmerd.

Bart liet de lerarenkamer zien. Alles was volgepakt met tafeltjes en stoeltjes. De kleine wc-potten waren op de tafels gestapeld. "Die kunnen nu op Marktplaats."

Het lokaal van Maarten was al zelfs geverfd. Het helderwitte lokaal had nog echt een verflucht en onder een zeil stonden al een paar dozen van Maarten, zijn persoonlijke bezittingen. Een luxe bureaustoel en een grote tafel die Marjolein herkende van de directeurs kamer en zijn grote bed gedemonteerd. Die had Maarten zich al toegeëigend en Marjolein moest daarom glimlachen. In de hoek lagen al prachtige houtstukken.

"Gelukkig heeft de gemeente het riool vijf jaar geleden aangepakt, daar verwacht ik geen problemen. En de stenen vloeren zijn ook uitstekend."

Ze liepen samen terug naar Maarten.

Bart sloeg zijn arm om zijn vrouw heen. "Sluit je af?" Hij gaf zijn autosleutels aan Maarten. "Ik kom er zo aan" knikte deze.

Marjolein ruimde de chinees op en pakte haar brief en autosleutels.

In haar auto reden ze terug naar huis, een half uur rijden naar hun allereerste project waar ze samen aan begonnen waren. Een prachtig twee onder een kap huis waarvan de authenticiteit behouden bleef, prachtig gecombineerd met het moderne comfort van deze tijd. Daar ging Bart zich douchen terwijl Marjolein de oude grote hond van Maarten eten gaf en koffie ging zetten.

Tijdens de koffie ritste Marjolein de brief open en zag de krullerige handgeschreven brief en keek naar de afzender. "Het is van Fientje Jansen, mijn studiegenootje, dat is lang geleden." Ze bekeek de brief en glimlachte bij de herinneringen. Toen begon ze het voor te lezen;

"Lieve Marjolein. Ik weet niet of je mij nog herinnert, Fientje Jansen. Het is al jaren geleden dat we elkaar gesproken en gezien hebben. Wat waren we nog jong." Marjolein glimlacht bij de herinnering. Hoelang geleden? Oh, zeker twintig jaar.

"Jij ging de wijde wereld in, en ik stichtte een gezin. Jammer genoeg zijn we elkaar uit het oog verloren. Soms heb ik nog aan je gedacht en vroeg me af wat je deed. Ik kijk nog wel eens in je vriendinnen album en de foto's die we hebben gemaakt. Wat een fijne tijd hebben we gehad. Wat leuk dat je met Bart bent getrouwd. Die vond ik altijd zo bij je passen. Hoe gaat het met jullie samen? Inmiddels zijn mijn pleegkinderen het huis uit gegaan en de wijde wereld ingegaan en is mijn man overleden. Ik zit alleen in een groot boerderij en nu is er een leegte ontstaan in mijn huis en leven. Natuurlijk krijg ik aanloop genoeg maar ik mis de mensen om me heen. Ik mis de zorg, het zorgen om anderen. Ik mis de jeugd en hun frisse ideeën. Graag wil ik mijn moederlijkheid uitstorten over je nieuwste project. Koken voor iedereen en taarten bakken.

Graag wil ik mijn boerderij opgeven om in je school te wonen, graag wil ik de spil worden van je kunstenaarsproject en mijn hart en ziel uitstorten in lekkere gerechten en streekproducten. Ik wil graag een moestuin aanleggen en een kruidentuin. Dat zou zo passen bij die oude school. Gisteren ben ik er nog langs gefietst en zag dat er al flink geklust werd. Jammer genoeg zijn de ramen dichtgetimmerd. Ik kon er me geen voorstelling van maken. Lijkt het je wat mij als kok en het huishouden? Bel me op. Vind je het niets, is ook prima. Graag klets ik wat bij. Natuurlijk moet je je niet verplicht voelen. Heel veel liefs van Fientje"

Marjolein keek haar man aan. "Koken was altijd haar hobby. Ik vond het jammer dat ze nooit voor een restaurant heeft willen werken, was ze wel een type voor."

Bart zette de televisie aan en pakte een koekje bij de koffie. "Laat haar maar overmorgen langskomen. Dan is de keuken al geplaatst. Kan ze nog altijd wel een beslissing nemen."

Marjolein pakte haar smartphone en belde het nummer dat onderaan de brief stond. Terwijl ze gezellig met Fientje zat te kletsen kwam Maarten binnen, nog altijd in zijn werkkleding. Hij pakte voor zichzelf koffie en begon de brief te lezen die Marjolein hem aanbood. Hij luisterde naar het gesprek en dronk de koffie op. "Wat zul je verwend worden" plaagde Bart zijn jeugdvriend. "Oh, maar jullie komen ook vaak genoeg eten" knipoogde Maarten.

Het was alsof de jaren wegvielen toen Fientje de keuken binnenkwam en Marjolein aan de grote tafel met de nog altijd ingepakte stoelen zag zitten. Ze hadden zoveel te kletsen en te giechelen de meiden, dat Bart het eerste half uur er niet tussen kwam en hij liet ze maar. Eerst ging het over hun studietijd waarbij ze elkaar steeds in de rede vielen met allerlei herinneringen. Vanaf een afstand bekeek Bart ze. Marjolein in haar zakenkleding en Fientje in een vrolijke bloemetjesjurk. Marjolein slank en keurig netjes en Fientje moederlijk met een paar kilootjes meer.

Marjolein schonk koffie in en nam een zelfgebakken koekje van Fientje. "Oh heerlijk." Even werd het stil en ze genoten van de koffie en de koekjes. Daarna keek Marjolein Fientje strak aan. Het leven had haar getekend. Ze leek ouder. Maar dat warme en zorgzame was er nog altijd. Nog altijd had Fien de pretlichtjes in haar ogen. "Waarom wil je weg van de boerderij? Kun je geen zorgboerderij beginnen of zo?" Fientje hield haar handen om de mok om eventueel trillen tegen te gaan. "Nee, dat is te zwaar met zoveel dingen. Bovendien ligt mijn kracht in het huishouden." Even staarde ze voor zich uit zonder iets te zien. Marjolein keek opmerkzaam naar haar. "Dit past is mijn straatje. Niet teveel en precies genoeg. Volwassen mensen en een stuk rustiger." Marjolein glimlachte vaag. "Och, kunstenaars hebben rare kunsten." Ze pakte de handen van Fientje vast. "Maar jouw boerderij dan." Fientje liet de mok zakken totdat die stevig op tafel stond en keek Marjolein aan die verdriet en pijn in haar ogen zag. "Het is te groot en te leeg.

Doelloos." Fientje greep de handen van Marjolein. "Ik geef de boerderij aan jou." Marjolein werd stil. Dit had ze niet verwacht. Haar brein ratelde meteen cijfers uit waardoor de projecten meteen een stuk zonniger eruit zagen, maar haar hart ging uit naar Fientje en ze omhelsde haar zwijgend. "Je kunt niet zomaar zoiets aan mij geven. Bij verkoop breng het je veel op, een dikke spaarpot voor je toekomst."

Fientje had haar besluit al genomen. "Sinds het overlijden van mijn man is het hart weg, bijna de wil om nog door te gaan. Alleen kan ik het niet vullen. Te groot." Fientje staarde voor zich uit en Marjolein zag de pijn, het gemis in haar gezicht. "Ik wil weer een doel hebben, iets wat ik onder mijn vleugels kan slaan. Het werk op de boerderij is teveel. Ik kan het niet aan en wil dat ook niet meer. Maar ik wil het niet verkopen. Die plek heeft weer een hart nodig, een ziel die daar het geluk kan vinden."

Marjolein pakte haar handen en besloot. "We willen deze school eerst tot leven wekken, totdat het een succes gaat worden en onze investeringen terug gaat betalen. Dan pas gaan we besluiten nemen over een volgend project. We praten nog over de boerderij." Haar stem klonk schor. "Maar je bent hier welkom."

Na een stilte waarin de drukte van de werkende mensen des te duidelijker weerklonk schraapte Marjolein haar keel. Ze werd serieuzer, zakelijker. "De keuken is gisteren geplaatst en het werkt allemaal wel maar we houden het nog even ingepakt zodat er geen onnodige beschadigingen gebeuren. Ik ben nog bezig met een koffiezetapparaat en een afwasmachine, een droger en een wasmachine die in een klein kamertje komen aan de overkant van de kamer." Marjolein keek even naar haar schoolvriendin en probeerde haar stemming te peilen. "Wat je hier ziet, Fientje, wordt het centrum. Hier de keuken en daar een grote zitplaats. En we halen volgende week dat grote raam eruit en plaatsen daar klapdeuren, waar je tuin moet komen, later in het seizoen. En zo af en toe wordt het hier erg druk met de open kunst show dagen. Jouw plek, Fien" vertelde Marjolein met warmte in haar stem.

"Hier ga je leven. De andere lokalen worden ateliers. Daar gaan de kunstenaars ook slapen." Marjolein stond op en liep met Fientje mee naar de gang. Ze liet de toilettengroep zien, de onafgemaakte douches. "Hier slaapt Maarten. Hij gaat hier de talloze klusjes doen en als hij vrij is maakt

hij prachtige meubels. Hij gaat in een lokaal op de begane grond want hij heeft Hond. Maarten is een jeugdvriend van Bart. Hij helpt ons altijd geweldig bij dit soort projecten."

Marjolein opende de directeurskamer. Daar stond alles vol. "Dit wordt jouw stekkie. Ik zal het leeg laten ruimen. Natuurlijk betaal je geen cent voor je diensten. Maar het eten en zo, zul je zelf moeten regelen. Gewoon een bijdrage eisen van iedereen die hier gaat wonen." Fientje kon er niet eens instaan, zo vol dat het was. Fientje draaide zich om en bekeek de drukte van werkmensen in de hal waar de kinder kapstokken onderaan de ramen van de lokalen hingen met de bankjes eronder. Een heel nieuw leven wachtte op haar. Haar handen jeukten om het aan te pakken en verder uit te bouwen.

Mieke Vermeulen

Bij haar vorig bezoek was de school stil en gesloten geweest. Nu bruiste het van activiteit. Werklui liepen af en aan. Grote houtplaten waren weggehaald van de voorkant, een groot gat waar ooit een deur of grote ramen hadden gezeten was ontstaan. Een paar grote deuren werden net daarin geplaatst. Mieke keek er even naar, keek op haar horloge en balde even haar vuisten. Kon ze maar even in de toekomst kijken. Zou dit haar stekje kunnen worden?

Haar ogen gleden langs de gevel en Mieke beet op haar lip. Toen keek ze om zich heen en sprak aarzelend een werkmans aan. "Sorry. Ik had hier afgesproken met Marjolein Dekker. Waar kan ik haar vinden?" Onverwachts kreeg ze een hand. "Hoi, ik ben Maarten. Marjolein is binnen, eerste lokaal links. Je ziet haar vanzelf." Mieke schrok even van de grootte van deze toch wel vriendelijke man. "Bedankt" stamelde ze en ging onzeker naar binnen.

Daar was nog meer bedrijvigheid. Iemand was bezig met een soort van brievenkast in de hal. Allerlei kinderstoeltjes en tafeltjes en nog meer werden vanuit een kleine kamer naar boven gebracht. Mieke moest opzij gaan toen een grote kast die uit dat kleine kamertje kwam de trap op moest. Ze kon duidelijk zien dat deze mensen van aanpakken wisten. De deur van de keuken stond wijd open en Mieke zag een vrouw zitten aan de grote tafel en ze was aan het bellen. Ongeduldig tikte ze met een pen op een notebook en onderbrak diegene

die ze aan de lijn had. Wat zag ze er chique uit. Mieke schrok daarvan en keek naar haar spijkerbroek en blouse. Had ze iets anders aan moeten trekken?

Ze zag dat Marjolein haar wenkte en liep naar binnen, de keuken in, waar alles vol met dozen en potten en pannen stond. Onzeker ging ze tegenover Marjolein zitten op een ingepakte stoel. Ze probeerde niet te luisteren naar het telefoongesprek waar het er nogal hard aan toeging. Maar Marjolein gaf geen haarbreed toe. "Nee, dat is afgesproken. Uiterlijk morgen. Ja. Ja."

Mieke keek rond, zag de frisse witte kleuren met zachtgele deurposten. Plafonds waren geverfd, een stelling stond al opgesteld bij de wanden ver van de keuken. Grote potten verf stonden daar al te wachten. Een veeg zachte perzikkleur was al op de wanden gestreken. Blijkbaar om de kleur te testen. Mieke vond het mooi. Ze rook nog een zweem verflucht.

Het telefoongesprek werd beëindigd. Marjolein schudde de hand van Mieke. "Hallo, ik ben Marjolein. Samen met mijn man Bart zetten we dit project op."

"Mieke Vermeulen." Mieke glimlachte. Haar onzekerheid groeide.

"Koffie?" Marjolein pakte de koffiepot. "Eh ja. Lekker." Mieke roerde druk in haar kopje en deed er dan pas suiker in. Ze bewonderde Marjolein die zich nergens iets van aan leek te trekken.

"Mieke, je ziet hier de keuken en daar komt de kamer. Op de begane grond hebben we nog een lokaal en boven vier lokalen. Fientje Jansen doet hier het huishouden. Vanwege brandveiligheidsvoorschriften mag je niet koken in het lokaal. Dat wordt de woon en werk loft. Aan de overkant zijn de toiletten en douches, zijn we nu druk mee bezig. En we houden geregeld tentoonstellingen en open dagen. Dan word je geacht te laten zien wat je hebt. Je mag je werk natuurlijk verkopen. Je mag er geen lessen in gaan geven. Wel lezingen. Je lokaal zal echter aan huur maandelijks tussen de vierhonderd- en vijfhonderd euro gaan kosten. Daar komen nog de huishoudelijke kosten bij tussen de vijfenzeventig en honderdvijfentwintig euro. Opzegtermijn schriftelijk een maand van tevoren."

Mieke schrok wel even van de prijs. Ze had goedkoper gehoopt. Zou het haar lukken om van haar beeldhouwen te

kunnen leven? Blijkbaar had ze het uitzendwerk nog altijd nodig. Maar ze was tenminste van dat hotelkamertje af. Hoewel ze niets had om het in te richten. Niet eens een bed! En vrijwel geen beeldhouwers gereedschap. Waar was ze toch mee bezig?

Ze keek in het gezicht van Marjolein en vroeg zich af wat ze dacht. Ze nam een slok koffie. Marjolein glimlachte vriendelijk.

Ze werden gestoord door een enorme grote man die ondanks zijn grootte, een hele zachtaardige indruk maakte. "Mieke, dit is Maarten, onze meubelmaker. Hij woont hier ook en hij doet van alles hier." Maarten werd gevolgd door een hele grote hond, de grootste die Mieke ooit gezien had. Ze kon geen ras in het grote dier, een reu zag ze, ontdekken. Zijn vacht was bruin en zwart en krullerig. Het dier ging met een plof liggen op een kussen dat op de grond lag.

"Mieke heeft belangstelling voor een lokaal" verklaarde Marjolein. Mieke stond half op en gaf Maarten een hand. Haar hand verdween helemaal in de zijne.

Maarten knikte vriendelijk naar haar en wendde zich tot Marjolein. "Ik haal Bart op. Hond is net uit geweest." Marjolein gaf haar autosleutels aan Maarten en knikte. Mieke keek de grote man na en keek naar de hond die de enorme kop op de poten had gelegd.

"Zullen we eens kijken?" stelde Marjolein voor. "Prima." Haastig dronk Mieke de koffie op en liep achter Marjolein aan die de grote trap aan de ingang nam.

Ondanks dat er nog duidelijk geklust werd en overal gereedschap lag, kleine stoelen opgestapeld op de pas geverfde frisse gang, waarbij zorgvuldig om de kindertekeningen van dieren geverfd was, hield Mieke meteen van de oude school.

Schilders waren bezig met het eerste lokaal te witten en er werd hard gewerkt aan de toiletgroepen, een stapel tegels lag bij de ingang.

Marjolein stond stil bij het tweede lokaal.

"Het zonnescherf is nog naar boven getrokken. Volgende week wordt die van de bovenverdieping nagekeken." Marjolein opende de tweede deur van het lokaal. "En je kunt altijd nog zelf iets ophangen." Met deze woorden stapte Mieke het lokaal in en de grootsheid overtrof haar. Ze werd er door

overwelmd. Het lokaal was praktisch leeg op een paar kindertafeltjes en stoeltjes na. Het zonlicht kwam hier volop naar binnen. Mieke knipperde even tegen het felle licht. Het grote schoolbord was eraf en daarachter was het vies en grijs met vlekken, ook op plekken waar ooit kaarten of tekeningen hadden gehangen. Hoge plafons en tl-verlichting, in twee rijen, maakten het tot een grote ruimte.

"Hier moet iets aan gedaan worden. Morgen en overmorgen wordt alles opnieuw geverfd, daarom is dat bord eraf gemonteerd. Mocht je besluiten hier te komen, wordt dit je plek."

Mieke liep het lokaal in, naar de grote ramen en keek naar buiten, naar het lelijke schoolplein waar de voertuigen kris kras door elkaar geparkeerd stonden. Ze zag iemand een sigaret opsteken, een oud vrouwtje, die, langzaam passerend, achter een rollator liep.. Een vrachtwagen remde af voor een afslaande auto.

En hier stond ze dan. Ze drukte haar voorhoofd tegen de voorruit en had moeite met besluiten nemen. Zou dit het kunnen worden? Was dit haar plek? Kan ze hier iets creëren?

Maar toen dacht ze aan het hotel waar ze zo naar toe moest en vastberaden draaide ze zich om naar Marjolein en zei wat schor tot haar eigen verbazing "ik doe het! Wanneer kan ik erin?" Marjolein knikte, ze had dit verwacht.

Fientje Jansen

In hevige gemoedsstemmingen liep Fientje door de kamers van de boerderij. Vanuit ieder hoekje, iedere kast, ieder plekje kropen de herinneringen naar haar hart. Dozen stonden in de gang en op tafel wachtend op Maarten. Al haar pannen en keukengerei stonden op het aanrecht klaar om ingepakt te worden. Op een paar verrijdbare theetafels stonden de planten al klaar voor hun verhuizing. De tekeningen van haar pleegkinderen, de foto's en hun zelfgemaakte dingen in een rieten wasmand. Koffers volgeplakt met stickers van bekende vakantiebestemmingen met haar kleren erin.

Deed ze er wel goed aan? Met een zakdoekje bette ze haar tranen weg. Maar met het overlijden van haar man en het heengaan van haar laatste pleegkind werd de boerderij een

leeg omhulsel waar destijds kinderen stemmen klonken van spelende kinderen maar ook boze en verdrietige kinderen. Waar vroeger de keuken vol van leven was, was het nu leeg en hol. Fientje kon het niet meer aan. Het bijhouden van de tuin en het schoonhouden van de kamers, het deed haar niets meer en werd een zware last. Ze kon niet tegen die eenzaamheid. Haar zorgdrang kon ze niet kwijt.

Lang geleden verdwenen de boerderijdieren, toen volgden de gezelschapsdieren en haar man en haar kinderen. Iedere dag werd een lege, ziellose dag en 's nachts lag ze klaarwakker te luisteren naar geluiden die lang geleden verstomd waren.

Ze keek graag vooruit naar haar nieuwe plek waar ze wel de zorgfunctie kon vervullen. Al werd haar leven heel anders in die oude school. Nu stond ze op een kruising van haar leven.

Fientje bleef staan in de woonkamer die vreemd leeg aanvoelde, hoewel de meubels er nog allemaal in stonden. Ze zag de jeep met aanhanger de lange oprijlaan oprijden. Maarten was er. Ze zuchtte diep en depte nog een keer haar ogen en stopte haar zakdoek weg en met een glimlach liep ze naar het erf waar Maarten net aan het draaien was. Tot haar verbazing zag ze een andere vrouw voorin zitten.

"Welkom. Ik heb al veel ingepakt." Ze schudde de lange man zijn hand die glimlachend zijn armen om haar heen sloeg. "En ik heb meer dozen meegenomen. Ik heb Mieke meegenomen die ook in school gaat wonen. Ze wilde je wat vragen."

Aarzelend liep Mieke naar Fientje en schudde verlegen haar hand. "Mieke Vermeulen." "Fientje." Spontaan stak de oude vrouw haar hand naar Mieke uit. Ze troonde de mensen naar binnen waar Maarten al meteen begon met de dozen naar buiten te schouwen. "Wat wil je vragen." Mieke begon aarzelend. "Nou, ik ben hier eh, dat is te zeggen op school net komen wonen en ik heb nog niet veel spullen." Fientje keek scherp naar de onzekere vrouw die nog meer begon te hikkelen. "En nu dacht je hier wat spullen weg te halen." Mieke werd rood. "Eh Ja." Fientje moest glimlachen. "Prima. Wat heb je nodig?" "Een bed zou heel fijn zijn."

Fientje nam haar mee naar een slaapkamer die overduidelijk van een meisje geweest is. Een paar boeken en legpuzzels stonden er nog maar verder was alles leeggehaald. "Misschien deze. Een boxspring. Goede kwaliteit."

"Dank je. Ik wil er wel voor betalen." Fientje keek even scherp naar Mieke. Volgens haar had Mieke niet veel geld.